

B A R I U M U.

Bariumul fă descopérit în anul 1807 de Davy descompunând barita (oxidul de barium) prin pilă.

Davy isolă acest metal săcind o capăzătă tincă de barită hydratată, și înăuntră în globul de mercur; această capăzătă să aibă pe o lăție metalică în combinație cu polul pozitiv al unei pile; polul negativ venea de a doua în mercur. Astfel se producează în amalgamă de barium și de mercur, care, spre a fi separat de oxidație, se acoperă cu un strat de ulei de naphthă. Această amalgamă este distilată într-un copr de sticlă, lăsat în presiunea de baromă. Descompunerea baritei prin pilă este mult mai ușoară decât a potassei sau a sodei.

Până acum bariumul nu a putut fi izolat decât prin electricitate.

Bariumul este un element; se topesc de desigur că cînd este încălzit pînă la temperatură ce este devenit de pînă la tonirea sa sticla.

Cind se expune la aer, absorbe oxigenul și se întinde; descompunere ana că reprezintă, dărâne hidrogenul și produce barită.

PROTOXIDU DE BARIUMU (BARITĂ). BaO.

Barita este poroasă, netonitoare la focul de forjă, dar tonitoare la suflătorul că gaz hidrogen și oxigen; este un element vînător, foarte caustic, înverzind siropul de violă. Este nedecomponabilă prin căldură; săvoarea sa este acru; este beninoasă.

Cind se expune la aer, atinge totodată umiditatea și acidul carbonic, și se redă în pulbere.

Barita anhidră are o mare afinitate pentru apă. Așa, cind se aruncă către apa fierbinte este o boală de barită, atunci căldura produce prin combinație chimică volatilitatea o parte din apă și către odată poate să se facă barita inkandescentă. Barita este solubilă în apă; la temperatură ordinată, lăsând către disoluție a do-